

[Indenrigsministeren]

Jeg mener stadig, at det er et eftertragtel-sesværdigt mål, og at en sådan situation er det, jeg kunne ønske mig, også i lyset af, at vi stadig har en besværlig samfundsøkonomi med betydelige problemer, hvor der derfor er brug for, at man samlet både udgiftspolitisk og med hensyn til skatteudviklingen har en styret, god udvikling.

Det vil sige, at der egentlig ingen uenighed er om, at det var den ønskelige situation; det vil jeg gerne tilstå. Jeg vil også gerne lægge frem helt åbent, at det heller ikke står i min politiske programklæring, at jeg gerne vil lovgive om det kommunale skattetryk. Jeg vil helst, at beslutning og ansvar følges ad, og at det kan føre til et godt resultat, som også samfundsøkonomien og skattetrykket kan korrespondere godt med.

Jeg siger det også, fordi der har været en række sarkastiske bemærkninger i anledning af, at man her ville gøre op med, hvad der kunne være af principper. Der er altså ingen tvivl om, at også jeg og regeringen ønsker en anden løsning. Vi har ikke kunnet gøre det. Det er med dyb beklagelse, at jeg må konstatere, at det har ikke været muligt.

Hvis vi ser på den situation, der er blevet beskrevet her, så har flere talt om de snærende bånd, som er pålagt kommunerne i denne regerings tid. Derfor kan der være grund til at se lidt på, hvad der er sket de sidste år, navnlig de sidste 4-5 år. Der er sket det, at serviceniveauet faktisk er øget. Jeg behøver ikke gå i detaljen, men jeg kunne let påvise, hvordan antallet af ansatte i de forskellige kategorier pr. opgave, pr. barn osv. er øget, hvordan antallet af bøger er øget, hvordan lærerskematimer pr. elev er øget. De ting kan jo ikke diskuteres. Det er kendsgerninger.

Jeg siger ikke hermed, at kommunernes ansvarligt valgte bruger løs af pengene. Det var det udtryk, som hr. Dohrmann anvendte. Det synes jeg ikke er noget godt udtryk, vil jeg gerne sige. Sådan føles det sikkert heller ikke af de enkelte kommunalbestyrelsesmedlemmer, som ansvarligt i det daglige søger at løse de opgaver, der hviler på kommunen, og som meget gerne vil prøve at klare en række af de ting, som borgerne også venter af dem.

Men borgernes forventninger er meget store. Borgernes forventninger er større end det, som samfundsøkonomien er i stand til at honorere, og derfor er kommunalbestyrelserne naturligvis i en vanskelig situation. De er i

den situation, at de gerne ville give mere til opfyldelse af borgernes ønsker end det, hensynet til skattetrykket og hensynet til samfundsøkonomien tilsiger. Derfor synes jeg ikke, det er rigtigt at tale i de vendinger, som hr. Dohrmann gjorde, om kommunalbestyrelsernes udgiftspolitik.

Det forhindrer imidlertid ikke, at vi har fået mere ud af den kommunale sektor i disse år trods snakken om nedskæringer, og at det derfor også er en belastning for skattetrykket. Hvis vi ser på den allersneste udvikling, udviklingen fra 1986 og frem til rammen for 1987, så er der jo tale om en realvækst på 1-2 pct., og vi ved faktisk en hel del om, at de faktiske udgifter ligger et stykke over rammen.

Det, som regeringen vil i denne situation, er ikke at skære ned, men vi vil begrænse denne vækst til det samfundsøkonomisk rimelige, og vi vil sikre, at der ikke udløses nye skattestigninger, som igen kan finansiere udgiftsstigninger.

Lovforslagene indebærer, at kommunerne i 1988 kan finansiere en aktivitet, der ligger ca. 1 mia. kr. over den aftalte ramme, og at amtskommunerne kan finansiere en aktivitet, der ligger ca. 1½ mia. kr. over rammen. Det er ikke nedskæringer, ikke mindst når man tænker på, at kommuner og amtskommuner samtidig slipper for en deponeringsforpligtelse – med den usikkerhed, der ligger i det – på 1½-2 mia. kr.

Jeg tror, hr. Henning Rasmussen og andre har noteret sig, at jeg er varsom med hensyn til at give tallene ganske eksakt, netop fordi disse ting, som det også er fremgået af debatten, egentlig først kan gøres op senere og vi ikke kender den udvikling, der forestår. Men vi ved meget om, hvad der ligger i budgetterne, og vi ved ganske meget om, hvordan udviklingen er i den hidtil forløbne del af året. Dermed har vi også sammen med de udsagn, vi har fået i de forhandlinger, der er blevet ført med de kommunale parter, en ganske god fornemmelse af, hvor tingene kan ende.

Jeg var egentlig meget bevæget over her i debatten at høre det defensorat for kommunerne, som blev ført fra flere partiers side, måske ikke mindst fra Socialdemokratiets side, med hensyn til at ville frikende kommunerne praktisk taget for enhver overskridelse af fællesaftalen. Jeg vil sige, at det var et defensorat, som var væsentlig stærkere end det,